

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/74/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5322201314
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5322201314.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Turzu a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. B. D. XXXX/XX, E., zastúpený advokátkou: JUDr. Michaela Poláčková, LL.M., so sídlom Palárikova 88, Čadca, IČO: 42 071 828, proti žalovanej: F. G., B. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom I. J. E. XXX, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Peter Strapáč, PhD., s. r. o., so sídlom Ul. 17. novembra 3215, Čadca, IČO: 50 473 522, o určenie splatnosti dlhu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 7C/52/2022-176 z 13.12.2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., III. p o t v r d z u j e.

Vo výroku I., odvolaním nenapadnutom, ponecháva rozhodnutie súdu prvej inštancie nedotknuté.

Žalovanej priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. konanie v časti o určenie, že pohľadávka žalobcu ako veriteľa voči žalovanej ako dlžníkovi, z titulu pôžičky poskytnutej žalobcom v roku 2018 vo výške 8.261,16 eur je splatná dňom právoplatnosti rozsudku, podľa ust. § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 CSP zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby v tejto časti žalobcom so súhlasom žalovanej späť. Vo výroku II. podľa ust. § 564 OZ žalobu žalobcu v časti o určenie, že jeho pohľadávka ako veriteľa voči žalovanej ako dlžníkovi z titulu Zmluvy o pôžičke zo dňa 26.07.2017 v sume 28.000,- eur je splatná dňom právoplatnosti rozsudku, zamietol. Vo výroku III. žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal z toho, že čas splnenia - splatnosť pohľadávky vyplýva buď zo zmluvy účastníkov alebo je stanovená právnym predpisom alebo rozhodnutím. V zmluve môže byť ponechané jej určenie účastníkom záväzkového právneho vzťahu. Prípade, kedy je určenie splatnosti zverené veriteľovi je upravený v § 563 OZ. V ust. § 564 OZ je upravený naopak prípad, keď je doba splnenia záväzku ponechaná na vôľu dlžníka. V takom prípade je deň splatnosti pohľadávky určený tak, že dlžník môže splniť, kedy bude chcieť, alebo kedy bude môcť. Ak dlžník nesplní dlh v primerane dlhšej dobe, alebo otáľal s plnením, môže veriteľ žiadať, aby súd určil, kedy sa má dlh splniť. Keďže súd určí v rozhodnutí len splatnosť (neukladá povinnosť záväzok splniť) dlhu, vyhovie žalobe, ak medzi účastníkmi vznikol právny vzťah zakladajúci záväzok dlžníka voči veriteľovi a ak bol čas splnenia výslovne alebo s ohľadom na dané okolnosti ponechaný na dlžníka. V konaní o určenie času splnenia nie je podstatné, či záväzok vznikol platne, či a v akom rozsahu doteraz existuje, prípadne, či právo na plnenie, ktorého splatnosť bola ponechaná na vôľu dlžníka, je premlčané, pretože uvedené okolnosti musia byť preukázané až v konaní o splnenie záväzku. Medzi stranami bolo nesporné, že žalobca poskytol žalovanej 26.07.2017 28.000,- eur bankovým prevodom na jej bankový účet, čo preukazuje aj Potvrdenie o transakcii, keď žalovaná peňažné prostriedky potrebovala za účelom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva s bývalým

manželom. Sporné bolo, na základe akého titulu ich žalobca poskytol žalovanej, keďže tvrdil, že to bolo titulom zmluvy o pôžičke, ktorej splatnosť bola ponechaná na vôli žalovanej, ktorá uzavretie zmluvy o pôžičke popierala a tvrdila, že peňažné prostriedky jej poskytol žalobca ako dar. Vzhľadom na uvedené bolo na žalobcovi dôkazné bremeno, t. j. aby preukázal, že došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke a že čas jej vrátenia bol ponechaný na žalovanej ako dlžníčke. Zmluva o pôžičke je dvojstranný právny úkon, k uzavretiu ktorého dôjde zhodným prejavom vôle oboch zmluvných strán uzatvoriť ju. Preto bolo na žalobcovi preukázať, že v danom čase bolo jeho vôľou aj vôľou žalovanej túto uzatvoriť. Z Potvrdenia o transakcii nevyplýva, že išlo o pôžičku, keďže neuvádza titul prevodu peňazí na účet žalovanej zo strany žalobcu. Pretože žalobca pri výsluchu tvrdil, že žalovanej peňažné prostriedky požičal a žalovaná naopak pri výsluchu tvrdila, že jej ich daroval, nepovažoval preto jeho výsluch za spôsobilý preukázať, že jej poskytol peňažné prostriedky len dočasne, t. j. že ich chcel požičať, pričom takýmto dôkazom nebolo ani čestné prehlásenie K. F., pretože sa týka vôle žalovanej (že si od žalobcu požičala), ale netýka sa vôle žalobcu, žalovanej peňažné prostriedky požičať. Vôľa žalobcu peňažné prostriedky žalovanej požičať nevyplýva ani z SMS správ, z ktorých žiadna nie je z 26.07.2017. Zo správ z 22.07., 23.07. a 24.07.2017 vyplýva len to, že žalobcovi tieto peniaze mala poskytnúť tretia osoba. V správe zo dňa 04.08.2017 žalobca uvádza, kedy príde domov a že musí do konca roka dať dokopy peniaze pre tretiu osobu, aby jej ich mohol vrátiť. Z ďalších správ od 29.06. do 06.07.2017 vyplýva, že otázku financií riešili strany opakovane, pričom žalobca mal žalovanej záujem finančne pomôcť a jednoznačne nechcel, aby mu táto akékoľvek finančné prostriedky niekedy vrátila. Hoci žalobca v replike uviedol, že správy z 29.06.2017 nesúvisia s dlhom, ktorého splatnosť chcel určiť, ale týkajú sa platobnej karty, následne na pojednávaní 13.12.2022 uviedol, že všetky správy pred 26.07.2017 sa týkajú tvrdenej pôžičky vo výške 28.000,- eur. Správy teda jednoznačne preukazujú, že žalobca nechcel, aby mu žalovaná akékoľvek peňažné prostriedky niekedy vracala. Zo správ o poskytnutí peňažných prostriedkov z 31.08.2017 vyplýva, že žalobca nechcel, aby mu žalovaná nejaké peňažné prostriedky vrátila, keď výslovne uviedol, že by od nej nevzal ani korunu, že to nie sú jeho peniaze, ale ich peniaze, že urobí pre ňu čokoľvek, že je jej dlžníkom. Po celkovom vyhodnotení obsahu správ zo vzájomnej komunikácie dospel k záveru, že žalobca chcel poskytnúť žalovanej peňažné prostriedky ako svojej vtedajšej partnerke, aby jej finančne pomohol bezodplatne a bez toho, aby sa dohodli, že mu žalovaná peňažné prostriedky vráti. Až neskôr, keď začali mať medzi sebou problémy, začal od nej požadovať ich vrátenie, na čo mu odpovedala (SMS z 25.02.2018), že peniaze mu do mesiaca vráti, avšak v ten istý deň mu napísala, že každý vie, že jej ich dal, na čo odpovedal, že nikomu nepovedal, že jej požičal nejaké svoje peniaze a že každý vie, že to urobil inak, čo opätovne nepriamo preukazuje, že peňažné prostriedky nepožičal. Na základe vykonaného dokazovania nemal preukázaný úmysel žalobcu v čase poskytnutia peňazí žalovanej jej ich poskytnúť dočasne s tým, že mu ich niekedy v budúcnosti vráti. Vôľa žalobcu nebola žalovanej peňažné prostriedky dočasne požičať, ale darovať, z ktorého dôvodu chýba jedna zo základných náležitostí platného uzatvorenia zmluvy o pôžičke, ktorou je vôľa žalobcu ju uzavrieť, a preto bolo nadbytočné zaoberať sa tým, aká bola vôľa žalovanej v čase poskytnutia peňazí. Žalobca nepreukázal, že medzi stranami došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke a už vôbec nepreukázal, že išlo o pôžičku, ktorej splatnosť bola ponechaná na vôli žalovanej. Žaloba o určenie splatnosti pôžičky, ktorá neexistuje je nedôvodná, a preto žalobu žalobcu po jej čiastočnom späťvzatí zamietol. Vzhľadom na plný úspech žalovanej vo veci jej priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

2. Proti výroku II., III. uvedeného rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, h/ CSP a žiadal ho zmeniť tak, že žalobe bude v celom rozsahu vyhovieť, resp. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd neprihliadol na to, že v konaní bolo preukázané, že peniaze, ktoré poskytol žalovanej boli pre ňu dlhom, ktorý sľúbila vrátiť a že splatnosť dlhu bola ponechaná na jej vôli, pričom tvrdenie žalovanej, že išlo o dar sa nepreukázalo. Súd neučinil žiadne dokazovanie za účelom zistenia, či existujú dôkazy preukazujúce tvrdenie žalovanej, že suma 28.000,- eur bola dar. V konaní nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by opodstatňovali obranu žalovanej, že išlo o dar, v ktorom smere je rozsudok nespravodlivý a nepresvedčivý. Rozsudok je nepreskúmateľný, pretože neobsahuje odpoveď na otázku, v akom právnom vzťahu boli so žalovanou. Jedná sa o porušenie povinnosti preskúmať rozhodujúcu skutočnosť, ktorú sám v rozsudku skonštatoval. Rozsudok je nepreskúmateľný v nezodpovedanej otázke splatnosti dlhu ponechanej na vôli žalovanej ako dlžníka, keďže súd skúmal inú vôľu, a to jeho vôľu, či chcel žalovanej sumu požičať alebo darovať, čím konanie zaťažil aj vadou odklonu od predmetu konania, a preto nevyčerpal obsah žaloby, čo mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ďalej uviedol, že v skutkovej rovine vady nevykonaného dokazovania a nesprávne vyhodnotených dôkazov spočívajú v porušení základného rozloženia dôkazného bremena, kedy každá

sporová strana má znášať dôkazné bremeno týkajúce sa tých skutkových predpokladov, ktoré sú pre ňu priaznivé z pohľadu právnej normy, ktorej účinkov sa v konaní domáha. Pre správne posúdenie veci bolo kľúčové zistiť, či suma 28.000,- eur predstavovala pôžičku so splatnosťou ponechanou na vôli žalovanej alebo či išlo o dar, od čoho sa mal odvíjať tzv. minimálny skutkový štandard rozsudku, ktorý však tento neobsahuje. V dôsledku opísaného porušenia prejednávacieho princípu bola narušená kontradiktórnosť konania a rovnosť strán (rovnosť zbraní) a bol vydaný rozsudok, ktorému chýba jasné a výstižné vysvetlenie súdu, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, a preto je nepreskúmateľný. V konaní nebolo preukázané, že žalovaná prijala 28.000,- eur ako dar, ale opak, že peniaze považovala za dlh, ktorý mu vráti podľa svojej vôle, odrátaním (t. j. započítaním) platieb, ktoré za neho urobí (SMS zo 06.10.2017), alebo vyplatením z navýšenej hypotéky (SMS zo 07.07.2017), predajom rodinného domu v I. (SMS z 24.02.2018), predajom rodičovského domu (čestné prehlásenie K. F. z 27.07.2022, zvukový záznam z 02.03.2019). Súd pri svojom rozhodovaní nezohľadnil ani zvukový záznam z jeho rozhovoru so žalovanou z 02.03.2019, v ktorom žalovaná prejavila vôľu mu požičané peniaze vrátiť z predaja rodičovského domu, pričom nevykonanie tohto dôkazu neodôvodnil s prihliadnutím na test proporciality (čl. 16 ods. 2 CSP). Obrana žalovanej, že išlo o dar je založená na prostom popretí pôžičky na pojednávaní, kde na druhej strane potvrdila, že sumu 28.000,- eur mu chce vrátiť. Súd teda porušil procesnú povinnosť tzv. materiálneho vedenia sporu, keď neprihliadol na tieto skutočnosti, ktoré vyšli počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP), čoho dôsledkom je nespravodlivý a nepresvedčivý rozsudok. Súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď nesprávne vyhodnotil dôkazy, rozhodujúce skutočnosti, či poskytnutá suma bola pôžička so splatnosťou ponechanou na vôli žalovanej. Vzájomné správy vyhodnotil ako dôkazy v jeho neprospech, keď dospel k záveru, že žalovanej chcel poskytnúť peňažné prostriedky ako svojej partnerke, aby jej bezodplatne pomohol a bez toho, aby sa dohodli, že mu ich vráti. Ide o nesprávne a nie celkové vyhodnotenie obsahu vzájomných SMS správ. Nesprávne vyhodnotil v jeho neprospech aj výsluch na pojednávaní, ktorý mal odporovať jeho replike, keďže stále tvrdil, že žalovanej daroval peniaze na platobnej karte, ktoré nikdy nežiadal späť a netvorila predmet žaloby, pričom platobnú kartu jej dal ešte pred poskytnutím pôžičky. Súd nesprávne aplikoval § 564 OZ, pretože sa rozhodol skúmať jeho vôľu požičať žalovanej 28.000,- eur, teda otázku platného uzatvorenia zmluvy o pôžičke, čím sa odklonil od predmetu konania, ktorým malo byť skúmanie, či splatnosť dlhu bola ponechaná na vôli žalovanej (§ 564 OZ), ktorú neskúmal a v odôvodnení sa ňou nezaoberal, v dôsledku čoho je rozsudok nepreskúmateľný. Neuzavrel, aký právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou vznikol, či išlo o zmluvu o pôžičke alebo darovaciu zmluvu, z ktorého dôvodu je rozsudok taktiež nepreskúmateľný. Vec uzavrel už po zistení, že jeho vôľa bola žalovanej 28.000,- eur darovať a nie požičať, pričom neprihliadol na preukázanú skutočnosť, že žalovaná prijala od neho peniaze ako dar, ktorý chcela vrátiť, čo evokuje záver, že považoval sumu 28.000,- eur za dar. Z § 628 a § 658 OZ je zrejmé, že suma 28.000,- eur mohla predstavovať pôžičku, rovnako ako aj dar, pretože k jej odovzdaniu nesporné došlo prevodom z bankového účtu, keď nesporné je aj to, že mala slúžiť na vyporiadanie BSM s bývalým manželom žalovanej, čo ju taktiež umožňuje považovať za pôžičku aj ako dar, avšak okolnosti spojené s uzatvorením zmluvného vzťahu neumožňujú sumu považovať za dar a uzavretú zmluvu za darovaciu zmluvu, pretože zmluvný vzťah strán sa má posudzovať podľa ekvivalencie plnení, podľa ktorého princípu sa zmluvy ako dvojstranné občiansko-právne vzťahy považujú spravidla za dvojstranne (obojsťranne) zaväzujúce (zmluva o pôžičke), zatiaľ čo jednostranne zaväzujúce zmluvy (darovacia zmluva) predstavujú výnimku a žalovaná nepreukázala uzatvorenie darovacej zmluvy ako výnimky, a preto na právny vzťah strán treba nahliadať ako na právny vzťah s protiplnením (vrátením plnenia) založený zmluvou o pôžičke. Nebolo sporné, že zaslanie 28.000,- eur predchádzalo dlhšie dojednávaniu strán, začaté na návrh žalovanej 07.07.2017 a končiace 24.07.2017. V konaní ani jedna strana netvrdila, že k uzatvoreniu zmluvy došlo pri odovzdaní peňazí 26.07.2017, pretože to sa ani nestalo, čo má závažné právne následky, keďže na darovaciu zmluvu uzatvorenú pred zaslaním peňazí zákon vyžaduje písomnú formu (§ 628 ods. 2 in fine OZ). Žalovaná síce tvrdila, že suma 28.000,- eur bola dar, avšak žiadnu písomnú darovaciu zmluvu nepredložila, keďže ani nemôže, keďže nebola takto uzatvorená. Návrh na uzatvorenie zmluvy mu dala žalovaná v SMS správe zo 07.07.2017, ktorú následne 12.07.2017 upravila o výšku sumy. V SMS správe zo 07.07.2017 si pýtala od neho peniaze s podmienkou, resp. určením času, že ak dôjde k ukončeniu vzťahu z jednej alebo z druhej strany, navýši si hypotéku a peniaze mu vyplatí. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná si od neho peniaze pýtala a nebolo to tak, že by jej ich daroval sám od seba. V prípade výslovného darovania je kauza priamo vyjadrená v darovacom úkone darcu slovami „darujem ti, venujem ti“ s určitou výhradou aj „dám ti zadarmo“, pričom zo žiadnej komunikácie nevyplýva jeho jasný úmysel darovať, preto ak súd v konaní vec uzavrel tak, že mal vôľu žalovanej darovať a nie požičať peniaze, došlo k právnomu posúdeniu s neodôvodneným

zvýhodnením žalovanej, keďže žalobu zamietol len na aspekte vôle žalobcu, čoby jeho vnútorného postoja k svojmu prejavu vôle, a teda samo o sebe neoveriteľnému stavu bez zreteľa na vyššie opísané okolnosti.

3. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, v celom rozsahu sa stotožniac s jeho skutkovými a právnymi závermi. Poukázala na predžalobnú výzvu žalobcu, v ktorej žiadal vrátenie sumy 45.000,- eur do 15 dní od jej doručenia, argumentujúc ust. § 563 OZ, podľa ktorého, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho k plneniu veriteľ požiadal. Až následne v podanej žalobe žalobca diametrálne odlišne argumentoval ust. § 564 OZ. Žalobca nikdy nežiadal vrátenie finančných prostriedkov až do času, kým nezačali vzťahové problémy, ktoré vyústili do ukončenia partnerského vzťahu.

4. Žalobca sa k vyjadreniu žalovanej nevyjadril.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania žalobca konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal potrebné dokazovanie a následne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, napíňajúcimi atribúty ust. § 220 ods. 2 CSP, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani odvolateľ vo svojom odvolaní neuviedol žiadne podstatné skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť zistený skutkový stav a prijaté právne závery. Z odôvodnenia rozhodnutia pritom vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

7. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobcu krajský súd dopĺňa, že v konaní o určenie splatnosti dlhu, tak ako uviedol sám žalobca, súd skúma, či medzi stranami vznikol právny vzťah zakladajúci záväzok a či bol čas splnenia ponechaný na vôli dlžníka. Preto sa správne súd prvej inštancie prvotne zaoberal tým, či právny vzťah medzi stranami vznikol, t. j. či mali vôľu uzavrieť zmluvu o pôžičke, resp. zmluvu darovaciu. Preto neobstojí žalobcova námietka, že súd sa odklonil od predmetu konania. Civilné sporové konanie je pritom založené na zásade kontradiktórnosti a koncentrácie, čo znamená, že strana musí prostriedky procesného útoku uplatniť včas, t. j. do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 149, § 154 CSP). Preto bolo povinnosťou žalobcu preukázať svoje tvrdenia, že suma 28.000,- eur, ktorú previedol na účet žalovanej, je pôžička, a že vrátenie bolo ponechané na jej vôli. Z SMS správ bezprostredne pred a po poukázaní sumy na účet žalovanej, tak ako to správne konštatoval súd prvej inštancie, nevyplýva vôľa žalobcu peniaze jej požičať s tým, že by mu ich vrátila. Nie je pritom pravdivé jeho tvrdenie, že sa týkajú platobnej karty, keďže na pojednávaní jeho zástupca, konajúci v jeho mene, po ňom uviedol, že správy z pred 26.07.2017, kedy došlo k prevodu peňazí, sa týkajú tvrdenej pôžičky, čo napriek tomu, že bol prítomný nenamietal, pričom žalovaná konzistentne aj na pojednávaní tvrdila, že sa jednalo o dar, čo súd v odôvodnení rozsudku aj konštatoval (ods. 17). Strany teda prejavili vôľu uzavrieť darovaciu zmluvu, pre ktorú Občiansky zákonník nestanovuje osobitnú právnu formu a jej vznik sa môže uskutočniť reálnym odovzdaním a prijatím predmetu daru (v tomto prípade na účte žalovanej), keď z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by sa malo jednať len o dohodu, pri ktorej žalobca sľuboval predmetnú sumu žalovanej poskytnúť a táto sľub prijala, v ktorom prípade by sa vyžadovala písomná forma. Preto sa súd správne v ďalšom nezaoberal splatnosťou poskytnutej sumy podľa tvrdení navrhovateľa ponechanej na vôli žalovanej, t. j. ním uvádzaným predmetom konania, pretože žalobca nepreukázal vznik právneho vzťahu, t. j. zmluvy o pôžičke, zakladajúceho záväzok žalovanej.

8. Ďalej krajský súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k ďalšej odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie ním uvádzané SMS správy a čestné prehlásenie nevykonal dopĺňa, že ich žalovanej doručil a táto nespochybňovala ich obsah o vrátení peňazí, ale že z nich nevyplýva, že by ich žalobca od nej požadoval vrátiť, kedy sa dôkaz listinou jej prečítaním alebo oboznámením jej obsahu

nevykonáva (§ 204 CSP za bodkočiarkou). Súd pritom správne nevykonal zvukovú nahrávku vyhotovenú žalobcom bez súhlasu a vedomia žalovanej, ktorou došlo k porušeniu ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti vychádzajúc z testu proporcionality, t. j. pomeru chránených práv a záujmov, ktoré sa stretávajú, a to záujmu na ochranu osobnosti toho, koho prejav je bez jeho súhlasu zaznamenávaný so záujmom na ochranu toho, kto tento prejav zachytáva a neskôr použije. Skryté nahrávanie je nutné považovať za nekalú praktiku pri súkromných rokovaniach, ktorá je nielen v rozpore s právom, ale hodnotiac ju po stránke sociálno-etickej, rozširuje v spoločnosti atmosféru podozrievavosti, strachu, neistoty a nedôvery, čo nie je prípustné, keď takto získaný dôkaz by bolo možné použiť len v prípade ochrany slabšej strany, o ktorú v tomto spore nejde, resp. v prípade dôkaznej núdze, v prípade neexistencie iných (zákonných) dôkazov, o ktorú situáciu sa taktiež v spore nejednalo.

9. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I.ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II.ÚS 3/97, II.ÚS 251/03).

10. Vychádzajúc aj z uvedených skutočností, vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami žalobcu, či už v prvostupňovom, resp. v odvolacom konaní, krajský súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, vrátane nároku na náhradu trov konania, ktorý priznal žalovanej proti žalobcovi vzhľadom na jej plný úspech vo veci podľa § 255 ods. 1 CSP v plnom rozsahu.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalovanej ako plne úspešnej aj v odvolacom konaní ho taktiež priznal proti žalobcovi v plnom rozsahu.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).